

I

Kensington Palace, 20 juni 1837

Op het moment dat Victoria haar ogen opendeed, zag ze een bleke streep licht tussen de luiken door naar binnen schijnen. Ze hoorde haar moeder in het grote bed aan de andere kant van de slaapkamer ademen. Dat zou echter niet lang meer duren. Binnenkort heb ik een eigen kamer, dacht ze. Binnenkort loop ik de trappen af zonder de hand van Lehzen vast te houden en kan ik precies doen waar ik zin in heb. Sinds een maand was ze achttien, dus als het moment daar was, zou ze in haar eentje gaan regeren.

Dash tilde zijn kop op, en het volgende moment hoorde Victoria de vlugge voetstap van haar gouvernante. Als Lehzen op dit tijdstip naar haar toe kwam, kon dat maar één ding betekenen. Ze stapte uit bed en deed de deur van haar slaapkamer open, precies op het moment dat Lehzen haar hand optilde om te kloppen. Met haar uitgestrekte hand zag de barones er zo komisch uit dat Victoria begon te giechelen, maar bij de aanblik van Lehzens ernstige gezicht vermande ze zich.

‘De gezant uit Windsor is beneden. Hij draagt een zwarte band om zijn arm.’ Lehzen maakte een diepe reverence. ‘Majesteit.’

Victoria kon niet voorkomen dat er een glimlach over haar gezicht gleed. Toen ze haar hand uitstak en de barones overeind hielp, was ze ontroerd door de toewijding die ze in de bezorgde bruine ogen van de oudere vrouw zag.

‘Mijn lieve Lehzen, ik ben heel blij dat jij de eerste bent die me zo aanspreekt.’

De gouvernante keek naar de slapende gestalte in het bed, maar Victoria schudde haar hoofd. ‘Ik wil mijn moeder nog niet wakker maken. Het eerste wat ze zal doen, is sir John ontbieden, en daarna beginnen ze mij meteen de wet voor te schrijven.’

De lippen van Lehzen trilden. ‘Maar u bent de koningin. Niemand kan u nu nog vertellen wat u moet doen en laten.’

Victoria glimlachte.

Aan het einde van de gang ging een deur open. Brodie, de jongste bediende, stormde de gang in en ging in een beschaafder tempo lopen zodra hij de twee vrouwen in de gaten kreeg. Toen hij dichterbij kwam, zag Victoria hem aarzelen en een heel diepe buiging maken. Ze moest een glimlach onderdrukken. Het gebaar zag er grappig uit omdat hij bijna net zo klein was als zij, maar ze wist dat ze haar gezicht voortaan in de plooi hoorde te houden. Een koningin mocht best lachen, maar niet om haar onderdanen.

‘De aartsbisschop is er,’ kondigde hij aan, waarna hij er haastig aan toevoegde: ‘Majesteit.’ De opluchting dat hij haar op de juiste manier had aangesproken, was op zijn sproetige snoet te zien.

Lehzen keek hem streng aan. ‘Heb je dat al aan iemand anders verteld?’

De vraag leek de jongen te beledigen. ‘Nee, ik ben rechtstreeks naar u toe gekomen, zoals me was opgedragen.’ Er viel een korte, afwachtende stilte tot Lehzen een munt uit haar reticule pakte en hem aan de jongen gaf. Brodie stoof weg, zo blij met zijn beloning dat hij vergat zich waardig te gedragen.

‘U kunt maar beter gaan, Majesteit, voordat...’ Lehzen keek over Victoria’s schouder naar de slapende vrouw in het bed.

Victoria sloeg haar omslagdoek over haar nachtgewaad. Hoewel ze zich liever eerst had aangekleed, wist ze dat de hele hofhouding wakker zou zijn tegen de tijd dat ze klaar was en dat haar moeder en sir John zich dan met haar zaken zouden gaan bemoeien. Nee, het was beter om direct naar beneden te gaan. Ze zou nu al een begin maken met haar voorgenomen beleid.

Ze liep achter Lehzen aan door de portrettengalerij, langs het schilderij van koningin Anne, die, zoals Lehzen haar tot vervelens toe hielp herinneren, de laatste vrouw op de Engelse troon was geweest. Terwijl ze langs Annes knorrig, ontevreden blik

liep, hoopte ze dat zij er nooit zo ongelukkig uit zou zien. In de spiegel ving ze een glimp van zichzelf op. Haar wangen waren roze en haar blauwe ogen schitterden van opwinding. In een nachtpajon en met loshangend haar was ze niet bepaald koninklijk gekleed, maar ze vond dat ze er die dag wel als een koningin uitzag.

Bij de brede bordestrap stak Lehzen uit gewoonte haar hand uit om haar te helpen.

Victoria haalde diep adem. ‘Dank je, Lehzen, maar ik kan wel in mijn eentje naar beneden lopen.’

Er gleed een verbaasde blik over Lehzens gezicht, die werd gevolgd door bezorgdheid.

‘U weet dat ik van uw moeder altijd naast u moet lopen voor het geval dat u valt.’

Victoria keek naar haar op. ‘Ik ben prima in staat zonder ongelukken beneden te komen.’

Lehzen wilde protesteren, maar toen ze Victoria’s blik zag, hield ze haar mond.

Terwijl Victoria de trap af liep, zei ze over haar schouder: ‘Het leven gaat veranderen nu ik koningin ben, Lehzen.’

Lehzens voet bleef boven een traptrede zweven alsof ze versteend was. ‘Ik neem aan dat u nu geen gouvernante meer nodig hebt,’ merkte ze langzaam op. Het verdriet was in haar stem te horen. ‘Misschien wordt het tijd dat ik terugga naar Hannover.’

Victoria stak haar hand uit en haar gezicht kreeg een zachtere uitdrukking. ‘O, Lehzen, zo bedoel ik het niet. Ik wil dat je hier blijft. Dat ik ervoor kies om in mijn eentje de trap af te lopen, wil nog niet zeggen dat ik je niet bij me wil hebben.’

Lehzen pakte Victoria’s hand en kreeg weer wat kleur in haar gezicht. ‘Ik wil ook nooit bij u weg, Majesteit. Mijn enige wens is dat ik u kan dienen.’

‘En dat zal ook gebeuren, maar je hoeft me niet meer de trap af te helpen.’ Victoria keek naar boven, waar haar moeder nog steeds in diepe rust was. ‘Dat deel van mijn leven ligt achter me.’

Lehzen knikte, ten teken dat ze het begreep.

‘En zeg maar tegen de bedienden dat ik vannacht in de kamer van koningin Mary slaap. Het wordt tijd dat ik een eigen kamer krijg, vind je niet?’

Lehzen glimlachte. ‘Ja, Majesteit. Ik vind inderdaad dat een koningin niet in een kinderbed naast haar moeders bed hoort te slapen.’

Onder aan de trap stond ze even stil. De aartsbisschop en de Lord Chamberlain, het hoofd van de hofhouding, bevonden zich achter de deur van de bibliotheek. Hier had ze heel lang op gewacht, maar nu het moment was aangebroken, moest ze vechten tegen de plotselinge drang om naar haar veilige leslokaal te vluchten.

Ze was nog nooit met een man alleen geweest, laat staan met een aartsbisschop. Achter zich hoorde ze de nagels van Dash tikken op de houten trap. Hij kwam aan haar voeten zitten en keek verwachtingsvol omhoog. Hij was in elk geval wél klaar voor het avontuur dat hun wachtte. Victoria slikte haar angst weg en liep naar de deur. Zij was nu de koningin.

De twee oude, grijze mannen bogen voor haar zodra ze de bibliotheek in kwam. Victoria hoorde de knie van de aartsbisschop kraken toen hij knielde om haar hand te kussen.

‘Tot mijn grote spijt moet ik u mededelen dat uw oom, de koning, vannacht om vier minuten over halfdrie is overleden,’ zei de aartsbisschop, terwijl hij weer opstond. ‘Koningin Adelaide was bij hem.’

Victoria keek naar de twee besnorde mannen, die boven haar uittorenden. ‘Mijn arme, dierbare oom. Moge God zijn ziel genadig zijn.’

Beide mannen bogen het hoofd. Victoria vroeg zich af wat ze nu moest zeggen, maar haar gedachten werden onderbroken door een ruw tongetje dat aan haar voet likte. Dash probeerde haar aandacht te trekken. Ze beet op haar lip.

‘De laatste wens van de koning was dat u zich over koningin Adelaide zou ontfermen.’ De Lord Chamberlain keek omlaag

naar Dash, en Victoria zag zijn oogleden trillen. Ze herkende de uitdrukking in zijn ogen, want die had ze veel vaker gezien. Het was de blik van een man die deze taak beneden zijn waardigheid vond. Hij was duidelijk van mening dat gewichtige staatszaken belangrijker waren dan een jong meisje en haar hond stroop om de mond smeren.

Victoria rechte haar rug, stak haar kin omhoog en probeerde iets groter te lijken dan een meter vijftig. Was ze maar iets langer geweest! Het was bijzonder lastig om koninklijk over te komen als iedereen op je kruin keek. Het doet er niet toe hoe lang je bent, hield ze zichzelf weer voor. Ze dacht even na en besloot de woorden te gebruiken die ze ooit uit de mond van de koning had gehoord en sindsdien altijd had willen uitspreken.

‘Dank u. U kunt gaan.’

Ze bleef zo ernstig mogelijk kijken toen de mannen een buiging maakten en achterwaarts het vertrek uit liepen. Op een bepaalde manier zag het er heel komisch uit dat deze twee oude heren achteruitliepen alsof ze door onzichtbare touwtjes naar buiten werden getrokken, maar ze wist dat ze niet mocht lachen. Als koningin had ze het recht mensen heen te zenden, maar niet om hen uit te lachen. Elke vorst moest waardig zijn. Ze herinnerde zich dat ze eens door de grond had willen zakken toen haar oom tijdens een staatsbanket een lied over een dronken matroos had ingezet. In haar ogen was hij flink aangeschoten geweest, en tijdens het zingen hadden zich in zijn mondhoeken sliertjes speeksel gevormd. Ze had naar links en naar rechts gekeken om te zien hoe de hovelingen zich hielden, maar die vertrokken geen spier en hadden gedaan of er niets aan de hand was. De enige die verraadde dat de dronken malligheid van de koning hem was opgevallen, was een jonge lakei wiens schouders schokten van het lachen, tot een oudere collega hem een por gaf. Op dat moment had Victoria zich plechtig voorgenomen dat haar zoiets nooit zou gebeuren als zij koningin was. Het idee dat haar hovelingen haar achter hun onbewogen gezichten zouden uitlachen, was onverdraaglijk.

Victoria keek om zich heen. De kust was veilig, dus ze tilde de zoom van haar nachtgewaad van de grond en rende de trap op, op de voet gevolgd door een blaffende Dash. Hollen was verboden volgens het Kensington-systeem, een waslijst met regels die door haar moeder en Conroy was opgesteld om elk aspect van haar leven in de hand te kunnen houden. Gisteren zou het nog ondenkbaar zijn geweest dat ze de trappen op rende, maar vandaag kon ze precies doen waar ze zin in had.

Jenkins, haar kamenierster, stond op haar te wachten. De zwarte zijden japon die was besteld toen vorige week duidelijk werd dat de koning niet meer van zijn ziekte zou herstellen, was klaargelegd op de chaise longue. Jenkins had een paar japonnen willen bestellen, maar sir John had gezegd dat dat onnodig duur was. Dat was ook nog iets wat zou moeten veranderen nu Victoria koningin was.

Met een bevreemde blik keek Jenkins haar aan. Het drong tot Victoria door dat ze haar handen tot vuisten had gebald.

‘Bestel de rest van mijn rouwkledij maar, Jenkins. Ik zie geen reden om de aanschaf nog langer uit te stellen.’

‘Goed, mevrouw.’ Op het ronde gezicht van Jenkins verscheen een glimlach van oor tot oor.

Victoria stak haar armen omhoog en de kamenierster trok de zwarte japon over haar hoofd. Ze draaide zich om naar haar passpiegel om haar spiegelbeeld te bekijken. De zijden rouwjapon met de gecreneleerde mouwen zag er heel anders uit dan de eenvoudige mousseline japonnen in pasteltinten die haar moeder altijd zo geschikt voor haar vond. In de rouwjapon zag ze er ouder uit, en de getande mouwen gaven haar silhouet een scherpe lijn die haar bijzonder aanstond. Ze streek de zijden plooien bij haar middel glad.

Achter zich hoorde ze een geluid dat het midden hield tussen een zucht en een ingehouden adem. Toen ze zich omdraaide, zag ze Lehzen achter zich staan.

‘Neemt u me niet kwalijk, Majesteit. Het is even wennen om u in het zwart te zien. U ziet er heel... volwassen uit.’

Victoria glimlachte naar haar. ‘Daar ben ik blij om. Het wordt tijd dat ik niet meer als klein meisje word gezien.’

De deur van de slaapkamer vloog open. De hertogin van Kent rende naar binnen, met de papillotten nog in haar haar en haar paisley omslagdoek wapperend om haar lichaam.

‘*Mein Kind*, waar was je naartoe gegaan?’ Zoals altijd klonk de stem van de hertogin verwijtend, tot het tot haar doordrong dat haar dochter een zwarte japon droeg. Victoria zag de gekwetste blik in haar ogen plaatsmaken voor hevige schrik.

‘*Der König?*’

Victoria knikte. Toen haar moeder haar omarmde, stond ze zichzelf toe zich in de wolk van lavendelparfum te ontspannen.

‘*Mein kleines Mädchen ist die Königin.*’

Victoria maakte zich uit de omhelzing los. ‘Geen Duits meer, moeder. U bent nu de moeder van de Engelse koningin.’

De hertogin knikte, waarbij haar papillotten heen en weer schudden, en legde een trillende hand op Victoria’s wang. Haar bleekblauwe ogen waren vochtig.

‘Mijn kleine Drina. Heb ik je wel eens verteld dat ik vanuit Amorbach dwars door Frankrijk ben gereisd toen ik jou verwachtte?’ Met haar handen beeldde ze een acht maanden zwangere buik uit.

Victoria knikte. ‘Heel vaak, moeder.’ De hertogin was echter niet meer te stuiten.

‘We moesten ons behelpen met een huurkoets, een heel oncomfortabele, maar ik heb al die tijd mijn benen gekruist gehouden opdat jij, Liebchen, in Engeland geboren zou worden. Als je in een ander land ter wereld was gekomen, zouden die afschuwelijke ooms van je hebben gezegd dat je niet Engels was en geen koningin van dit land kon worden. Dat wist ik, dus ik hield dapper vol.’

De hertogin glimlachte om haar eigen huzarenstukje. Victoria besefte maar al te goed dat haar moeder gelijk had. Er waren nu al veel mensen die betwijfelden of een achttienjarig meisje een geschikte vorstin kon worden, maar een achttienjarig meisje dat

in Duitsland geboren was, zou nooit op steun hebben kunnen rekenen.

‘Had je arme vader dit nog maar mogen meemaken.’ De hertogin keek omhoog naar het levensgrote portret van haar man dat achter hen hing. Op het schilderij was de hertog van Kent afgebeeld met zijn hand op een kanon.

‘Moeder, zelfs als hij niet vlak na mijn geboorte was gestorven, zou hij me nooit als koningin hebben meegemaakt. Dat is toch logisch? Zijn dood is de enige reden waarom ik nu koningin ben.’

De hertogin schudde haar hoofd, geïrriteerd door de pedante manier waarop Victoria haar de chronologie van de troonopvolging uitlegde. ‘Dat weet ik ook wel, maar je begrijpt wel wat ik bedoel. Hij zou het geweldig vinden dat de troon niet naar een van zijn vele broers ging, maar naar zijn kind. Als ik niet het soort vrouw was geweest dat je vader altijd een Coburgse fokmerrie noemde, zou je oom Cumberland, die vreselijke man, koning zijn geworden, vergeet dat niet.’ De hertogin huiverde theatraal en sloeg een kruisteken.

‘Nou, dat is niet gebeurd. In elk geval niet in Engeland. Maar hij is nu natuurlijk wel de koning van Hannover geworden,’ zei Victoria. Door een clauseule in de successiewetten kon ze wel de Britse troon erven, maar mocht ze als vrouw niet regeren over de Duitse staat die al onder dezelfde kroon viel sinds de keurvorst van Hannover in 1714 de Engelse koning George I was geworden. Als eerstvolgende mannelijke erfgenaam had haar oom Cumberland het Duitse hertogdom geërfd.

‘Hannover! Dat is... hoe zeg je dat... een molshoop in het midden van Duitsland. Laat hem daar maar lekker koning zijn en ons met rust laten.’

Victoria sjoerde aan het lijfje van haar japon om het recht te trekken. Zolang ze zich kon herinneren, had haar moeder geprobeerd haar bang te maken met de man die ze ‘je verdorven oom Cumberland’ noemde. Hij was de reden dat Victoria altijd in haar moeders kamer had geslapen. De hertogin dacht dat ze

in elk geval een buffer tussen een moordenaar en haar kind kon vormen als Cumberland midden in de nacht een aanslag op Victoria wilde plegen.

Het kostte Victoria geen enkele moeite om haar lange, magere oom als mogelijke moordenaar te zien. Hij zag er zo schurkachtig uit dat het bijna komisch was: hij had een lijkleke kleur en een vuurrood litteken op zijn wang als herinnering aan een duel. Toen Cumberlands persoonlijke dienaar met een doorgesneden keel was gevonden, hadden de meeste mensen aangenomen dat Cumberland de dader was. Victoria had minder vertrouwen in haar moeders vermogen om haar te beschermen. Ze kon zich niet voorstellen dat de hertogin een lange man met een vlijmscherp scheermes kon afweren, al was ze nog zo vastberaden.

Haar moeder wond zich inmiddels flink op. ‘Waarom heb je me niet meteen wakker gemaakt?’ Met een verwijtende blik keek ze naar de gouvernante. ‘Jij had het me moeten vertellen, Lehzen.’

De barones boog het hoofd, maar zei niets. Ze kon moeilijk zeggen dat ze volgens de uitdrukkelijke wens van Victoria had gehandeld. Voordat de hertogin haar verder de les kon lezen, kwam sir John Conroy binnen. Zoals gewoonlijk ging hij midden in de kamer staan, alsof hij een pas veroverd territorium in bezit nam.

De hertogin draaide zich onmiddellijk om en haastte zich opgewonden naar hem toe. ‘Sir John, hebt u het gehoord? Die vreselijke oude man is dood en onze kleine Drina is koningin.’

Er ging een huivering door Victoria heen toen haar moeder een hand op zijn arm legde. Waarom begreep haar moeder toch niet dat zij als hertogin, lid van de koninklijke familie en nu zelfs moeder van de koningin, niet zo voor die verfoeilijke man hoorde te kruipen? Het was beneden haar waardigheid. Ze deed altijd alsof hij de rijke edele was in plaats van haar ingehuurde adviseur.

Conroys lage stem met de lichte Ierse tongval galmde door

het vertrek. Zoals altijd klonk hij uiterst zelfverzekerd. ‘Het eerste wat u moet beslissen, Majesteit, is hoe u gaat heten. Alexandra klinkt te buitenlands en Victoria is niet bepaald een naam voor een koningin. Misschien kunt u zich Elizabeth noemen, of anders Anne.’ Zijn langgerekte, knappe gezicht was rood van opwinding nu hij zo dicht bij de hoogste macht was gekomen. ‘Ja, Elizabeth II klinkt wel goed. Héél goed.’

Hij richtte zich tot de vrouw die hem naar binnen was gevolgd. ‘Vindt u ook niet, lady Flora?’

Victoria staarde strak voor zich uit. Als ze Conroy en Flora Hastings niet aankeek, begrepen ze misschien wel dat ze niet welkom waren.

In plaats daarvan hoorde ze het ruisen van lady Flora’s reverence en haar geprevelde antwoord: ‘Het zou een herinnering aan een uitmuntende koningin zijn.’ De implicatie had niet duidelijker kunnen zijn: een naam was niet voldoende om een klein meisje in een vorstin te veranderen.

De hertogin richtte zich weer tot Victoria. ‘Is de aartsbisschop er al? Ik zal me zo kleden, dan kunnen we samen naar hem toe gaan.’

Victoria keek haar recht in de ogen en klonk dapperder dan ze zich voelde toen ze met bonkend hart zei: ‘Dank u, moeder, dat is niet nodig. De aartsbisschop en de Lord Chamberlain zijn hier al geweest. Ze hebben mijn hand al gekust.’

Vol afgrijzen staarde de hertogin haar aan. ‘Heb je hen in je eentje ontvangen? Maar Drina! Hoe kon je dat nu doen?’

Victoria zweeg even voordat ze zo effen mogelijk antwoordde: ‘Sinds mijn achttiende verjaardag, nu een maand geleden, ben ik oud genoeg om koningin te zijn. Om die reden ben ik prima in staat gezanten in mijn eentje te ontvangen.’

Zoals altijd wanneer er problemen waren, keek de hertogin naar Conroy. Tot Victoria’s genoegen zag ze hem een beetje met zijn linkeroog trekken.

Hij had een wandelstok met een zilveren knop bij zich, die hij nu met een harde, onbeheerste klap op de houten vloer liet

neerdalen. ‘Dit is geen spelletje! In de toekomst laat u zich vergezellen door uw moeder of mij...’ Hij leek even te aarzelen, maar slaagde er toch in haar op de juiste manier aan te spreken. ‘... mevrouw. U kunt dit niet in uw eentje.’

Zonder dat Victoria het wilde, zette ze een stap achteruit toen hij dreigend op haar afkwam. Ze hield zichzelf echter voor dat ze geen reden had om bang te zijn. Hij kon haar niets meer aandoen. Bij haar voeten begon Dash te grommen.

Ze bukte zich om de spaniël op te tillen. ‘Maakt u zich maar geen zorgen, sir John. Ik ben niet van plan alles alleen te doen.’ Zonder op haar moeders smekende gezicht te letten, draaide ze haar hoofd om Conroy recht aan te kijken. ‘Want weet u, ik heb Dash.’

En omdat voorzichtigheid nu eenmaal de moeder der wijsheid was, liep ze met Dash in haar armen het vertrek uit. Ze holde door de gang en stond een stukje verderop stil. Haar oren deden nog pijn van de dreun van Conroys wandelstok op de vloer. Hoewel ze wist dat ze nergens meer bang voor behoefde te zijn, moest ze even bijkomen nu ze hem had getrotseerd.

2

De gordijnen van het hemelbed waren van donker brokaat met zilverdraad. Er zat een dikke laag stof op, die eruitzag alsof niemand het bed meer had aangeraakt sinds koningin Mary, de laatste die hier had geslapen, aan het einde van de zeventiende eeuw aan de pokken was overleden. De koningin uit het huis Stuart was altijd een favoriet van Victoria geweest. Ze was de enige regerende vorstin geweest die hier in Kensington had gewoond, al had ze niet in haar eentje geregeerd, maar samen met haar echtgenoot, stadhouder Willem III van Oranje.

Terwijl Victoria op het bed in de oude kamer van koningin Mary ging zitten, vroeg ze zich af of die vorstin uit vervlogen tijden net zo nerveus was geweest als zij nu. Ze had heel lang naar dit moment uitgekeken. Tot in de kleinste details had ze

zich voorgesteld hoe heerlijk het zou zijn om Conroy eindelijk op zijn plaats te zetten, maar in plaats van triomfantelijk voelde ze zich onbestendig, alsof ze haar eigen funderingen had ondergraven door Conroy te tarten. Maar toen herinnerde ze zich dat Conroy haar in Ramsgate had willen dwingen een papier te ondertekenen waarmee hij haar privésecretaris zou worden.

Ze ging achterover op het bed liggen, waardoor er een enorme stofwolk omhoogkwam. Meteen schoot ze weer overeind; haar ogen prikten en ze voelde een nies aankomen. Alles aan Kensington was stoffig en ergerlijk. De kamer zou goed schoongemaakt en gelucht moeten worden voordat ze hier kon slapen.

Haar blik dwaalde naar een hoek van de kamer, waar Dash achterdochtig ergens aan snuffelde. Ze stond op en riep Lehzen, die zo snel verscheen dat ze zich voor de deur moest hebben opgehouden. ‘Wil je zorgen dat deze kamer grondig wordt gelucht? Volgens mij is hij sinds de zeventiende eeuw niet meer schoongemaakt.’

Lehzen aarzelde. ‘Natuurlijk, Majesteit, maar het is niet mijn taak om de hofhouding te bestieren.’

‘Je vergeet dat Kensington Palace nu van mij is, Lehzen,’ zei Victoria. ‘En ik heb besloten dat jij de leiding over de hofhouding krijgt. Moet je zien hoe deze kamer eruitziet! Overal liggen muizenkeutels. Dat zou in een goed georganiseerde hofhouding niet gebeuren.’

Lehzen knikte instemmend. ‘Ik ben bang dat sir John zich niet met de schoonmaak bezighoudt. Dat weten de bedienden, dus ze voeren hun taken niet naar behoren uit.’

‘Ik ben ervan overtuigd dat jij daar verandering in zult brengen, Lehzen. Per slot van rekening ben je een heel goede lerares.’

Lehzen legde tevreden haar handen op elkaar. ‘Ik denk dat sir John niet blij zal zijn met deze verandering in de leiding.’

Victoria glimlachte terug. ‘Nee, dat denk ik ook niet. Maar ik hoef niet meer te doen wat sir John wil. Hij bestiert mijn moeders hofhouding, niet de mijne.’

‘Inderdaad, Majesteit.’

‘Vanaf nu wordt alles anders.’

De vrouwen keken elkaar glimlachend aan.

Victoria liep naar het raam. Ze keek uit over het sappige groen van de bomen in het park achter de geometrisch aangelegde tuinen.

‘Om te beginnen ben ik niet van plan hier in Kensington te blijven. Dit onderkomen ligt veel te ver van de bewoonde wereld en is totaal ongeschikt als koninklijke residentie.’

Lehzen keek verrast naar haar. ‘Ik denk dat ik maar eens ga kijken naar Buckingham House,’ vervolgde Victoria. ‘Dat ligt in elk geval midden in de stad en heeft volgens mij een troonzaal.’

Lehzen knikte. ‘Ik heb gehoord dat uw oom, koning George, Buckingham House uitermate weelderig heeft ingericht.’

‘Liever iets te veel weelde dan wonen in een stoffig muizenhol op het platteland!’ Om haar woorden kracht bij te zetten, trok Victoria aan een stokoud gordijn, dat prompt uit elkaar viel. Ze schoot in de lach en na een paar tellen stak ze Lehzen aan.

Ze lachten nog steeds toen ze gezelschap kregen van de hertogin. Victoria’s moeder was inmiddels in het zwart gekleed omdat de officiële rouwperiode voor de koning was ingegaan, maar haar japon was gemaakt van rijk gedessineerde zijde en er zaten diamanten in haar kunstig gekapte haar. Op haar zeven-enveertigste was ze een knappe vrouw met grote, blauwe ogen en een rozige tint. Haar schoonheid werd slechts ontsierd door de ontevreden lijn van haar mond.

‘*Warum lachst du?* Wat is er zo grappig?’

Victoria stak een vuistvol vergane gordijnstof naar haar uit. De hertogin fronste haar wenkbrauwen. ‘Waarom moet je daar zo om giechelen? Zo amusant is dat toch niet?’

‘Ik stak mijn hand uit en het gordijn viel volkomen uit elkaar. Het was erg komisch.’ De blik van haar moeder verraadde dat ze de lol er niet van inzag.

‘Waarom ben je hier eigenlijk?’ wilde de hertogin weten. ‘Je hebt toch wel iets dringenders te doen dan het paleis verkennen?’

Victoria haalde diep adem. ‘Ik heb besloten hier te gaan slapen, moeder. Het was de kamer van een regerende vorstin. Dat ben ik ook, dus dit vertrek lijkt me uiterst geschikt.’

Geschrokken sloeg de hertogin een hand voor haar mond. ‘Maar *Liebling*, je slaapt al naast me sinds je een zuigeling was. Hoe moet je je nu redden als ik er ’s nachts niet ben om je na een *Alptraum* te troosten?’ Ze leek zo van streek te zijn dat Victoria bijna medelijden met haar kreeg.

‘U hebt heel goed voor me gezorgd, moeder. Daar ben ik me van bewust. Maar de situatie is nu veranderd.’

‘Hoe moet ik je dan beschermen als je oom Cumberland je midden in de nacht wil vermoorden?’

Victoria lachte en zag Lehzen vanuit haar ooghoek glimlachen. ‘Volgens mij is het nu de taak van de Household Cavalry om me te beschermen. U hoeft zich geen zorgen meer te maken. Oom Cumberland kan me geen kwaad doen, tenzij hij gearresteerd wil worden wegens hoogverraad.’

De hertogin schudde haar hoofd en probeerde een andere tactiek. ‘Weet je wel dat koningin Mary in dit bed is gestorven?’ Ze hield haar hoofd een beetje schuin. ‘Met dat verhaal in het achterhoofd zou ik hier niet lekker slapen.’ Haar schouders gingen omhoog en haar mondhoeken wezen naar beneden.

Victoria hoorde voor het eerst dat haar voorouder in dit slaapvertrek was gestorven, maar volgens haar wist haar moeder er net zo weinig van als zij. De hertogin verzong wel vaker verhalen als ze er haar voordeel mee kon doen.

‘Ik denk dat het verleden niet op me drukt als deze kamer gelucht en schoongemaakt is, moeder.’

De hertogin hief haar handen ten hemel.

‘En ik slaap hier trouwens niet lang. Ik ben van plan zo snel mogelijk in Buckingham House te gaan wonen.’

Van die mededeling leek de hertogin te schrikken. ‘Voordat je iets beslist, moet je met sir John praten. Je kunt niet in je eentje besluiten om de hofhouding te verplaatsen.’

‘O nee? Volgens mij ben ik als vorstin de enige die kan bepa-

len waar ik ga wonen. En het gaat sir John niet eens aan, want ik verplaats mijn hofhouding, niet de uwe.'

Tot Victoria's stomme verbazing en ergernis begon haar moeder te lachen. 'O, Drina, hier blijkt wel uit hoe wereldvreemd je bent. Denk je nu werkelijk dat jij, een ongetrouwd meisje van achttien, een compleet eigen hofhouding kunt opzetten, ook al ben je de koningin?'

Victoria zweeg. Ze wist precies wat ze van plan was.

'En denk je echt dat je dat allemaal in je eentje kunt regelen, slechts geholpen door de barones?' Vol afkeer keek de hertogin naar Lehzen.

'Ik ben geen klein meisje meer, moeder.'

'En toch gedraag je je als een kind. Maar ik begrijp dat dit allemaal een grote schok voor je is. Als je weer een beetje tot rede bent gekomen, zullen we met sir John een verstandig gesprek voeren over de toekomst.'

Voordat Victoria daar iets op kon zeggen, liep de hertogin het vertrek uit. Om haar woede af te reageren schopte Victoria hard tegen een poot van het bed, waardoor er een wolk van drapeorieën met mottengaten naar beneden viel.

'Zorg alsjeblieft dat deze kamer onmiddellijk in gereedheid wordt gebracht,' zei ze tegen Lehzen. 'Ik wil geen enkele nacht meer bij mijn moeder slapen.'

3

Victoria keek omhoog naar het schilderij waarop haar vader in uniform naast een kanon stond. Al zou ze het willen, ze kon niet vergeten dat ze de dochter van een militair was.

Ze draaide zich om en maakte een van de rode dozen op haar bureau open. Die waren die ochtend bezorgd, direct nadat het nieuws van haar ooms dood officieel bekend was gemaakt. Kennelijk moesten de regeringszaken – wat die dan ook precies inhielden – gewoon doorgaan.

Ze pakte het bovenste document en begon te lezen. Het leek

te gaan over de benoeming van een nieuwe bisschop in Lincoln, maar het was zo ingewikkeld geschreven dat ze het niet zeker wist. Hoe moest ze nu kiezen tussen de verschillende kandidaten? Ze kende hen geen van allen. Bij het doorbladeren van de andere documenten begon ze nerveus te worden. Er waren eindeloze lijsten met officieren die op een aanstelling wachtten, een verslag van Buitenlandse Zaken over de verplaatsing van troepen in Afghanistan en een memorandum van de Lord Chamberlain over het weduwepensioen van koningin Adelaide.

Vechtend tegen de paniek ging ze zitten. Ze pakte een van de poppen die vlakbij allemaal op een eigen stoeltje zaten. Dit exemplaar droeg een kroon van brokaatpapier, die ze jaren geleden in het leslokaal van Lehzen had gemaakt. Het was natuurlijk niets voor een koningin om met poppen te praten, maar haar moeder en Conroy hadden haar liever niet met andere kinderen laten spelen – met uitzondering van Conroys vreselijke dochter Jane. Tijdens de lange, eenzame uren van haar kindertijd had Victoria dus haar eigen vriendjes en vriendinnetjes moeten bedenken. Deze pop, nummer 123, was voor haar gevoel iets ouder dan zij, het soort vriendin dat je om raad en steun zou vragen. Ze keek naar de gitzwarte poppenogen en vroeg: ‘Wat denk jij, 123? Hoe moet een koningin haar correspondentie aanpakken?’

‘Speelt u nog steeds met poppen, Koninklijke Hoogheid?’ De stem van sir John maakte haar aan het schrikken. ‘O, neemt u me niet kwalijk. Ik bedoel natuurlijk: speelt u nog steeds met poppen, Majesteit?’ Om Conroys lippen speelde een boosaardig lachje.

Achter hem kwam de hertogin gejaagd binnen. ‘Alsjeblieft, zeg. Nu je koningin bent, moet je die kinderachtige dingen opbergen, Drina.’

Victoria legde nummer 123 op het bureau. Intuïtief zette ze een stap achteruit, verder weg van Conroy.

‘Ik zie dat uw dozen zijn gearriveerd... mevrouw,’ zei Conroy. ‘Er zijn vast vele zaken die dringend om uw aandacht vragen.’

Hij pakte het document dat Victoria net had gelezen. ‘Ah, de benoeming van de bisschop van Lincoln. Een bijzonder lastig besluit. Ik denk dat de deken van Wells niet echt geschikt is; hij schijnt tamelijk reformatorische opvattingen te hebben. Naar mijn mening moet u iemand benoemen die meer affiniteit heeft met...’

Victoria griste het papier uit zijn handen. ‘Volgens mij heb ik u geen toestemming gegeven om in mijn papieren te snuffelen.’

De hertogin hapte naar adem, maar Conroy trok slechts een wenkbrauw op. ‘Ik probeer u alleen maar bij te staan bij uw officiële taken, mevrouw. Ik dacht dat u wel wat hulp kon gebruiken, aangezien u andere dingen aan uw hoofd leek te hebben.’ Hij keek even opzij naar nummer 123.

Victoria keek naar het vlezige, strijdlustige gezicht van haar vader, raapte al haar moed bij elkaar en zette een stap in Conroys richting. ‘Als ik uw hulp nodig heb, sir John, vraag ik er wel om!’

Er viel een doodse stilte in het vertrek, tot Conroy in de lach schoot. ‘Denkt u nu werkelijk dat een onwetend, naïef meisje als u zonder steun haar land kan dienen? Verbeeldt u zich werkelijk dat u rechtstreeks vanuit het klaslokaal de troon kunt bestijgen?’ Zijn toon was luchtig en hij draaide zich naar de hertogin, die naar hem glimlachte.

Toen Victoria haar moeders glimlach zag, drukte ze haar nagels in haar handpalmen, maar ze was niet van plan bakzeil te halen. ‘Als u en moeder me hadden toegestaan iets van de wereld te zien in plaats van me hier in Kensington op te sluiten, was ik beter voorbereid geweest.’

‘We moesten je beschermen, Drina,’ zei haar moeder hoofdschuddend.

‘We hebben altijd gedaan wat het beste voor u was, mevrouw. En daarom zijn we nu hier: om te voorkomen dat u kinderlijke fouten maakt.’ Wederom keek Conroy even naar de poppen op hun piepkleine troontjes.

Victoria haalde diep adem. ‘Sir John, volgens mij vergeet u dat

ik mijn vaders dochter en de kleindochter van een koning ben. Ik ben vastbesloten mijn land zo goed mogelijk te dienen.’ Ze keek naar de hertogin. ‘Moeder, u weet dat ik er klaar voor ben. U begrijpt heel goed dat ik wil zorgen dat u en mijn arme vader trots op me zijn.’

Heel even zag ze in haar moeders ogen de tederheid waarnaar ze hunkerde, maar het volgende moment draaide de hertogin zich naar sir John alsof ze van haar eigen gevoelens schrok. Op Conroys gezicht was al die tijd een glimlach blijven staan.

‘Bewonderenswaardige voornemens, mevrouw. Maar mag ik u ter overweging geven dat een achttienjarig meisje wellicht het meest voor haar land kan betekenen als ze hulp en advies accepteert? Uw moeder wil niets liever dan u dienen, en als uw privésecretaris kan ik u de weg wijzen, ter meerdere eer en glorie van het land waarover u nu regeert.’

Zijn toon bleef luchtig, maar Victoria zag zijn ware gevoelens weerspiegeld in zijn trillende linkerooghoek. Daaruit putte ze moed.

‘Dank voor uw opmerkingen, maar ik kan me niet herinneren dat ik u tot mijn privésecretaris heb benoemd. U mag gaan, want u zegt het zelf al: er zijn heel wat regeringszaken die mijn aandacht vragen.’

Conroy verstrakte en ze zag zijn hand bewegen, alsof hij op het punt stond haar een klap te geven. Hoewel ze goed wist dat hij daartoe in staat was, bleef ze resoluut staan. Ze bleef hem aankijken en klemde haar handen ineem om te voorkomen dat hij ze zag beven.

Hoewel hij dreigend boven haar uittorende, liet ze zich niet van haar stuk brengen. Uiteindelijk boog hij zeer bedachtzaam het hoofd. Met zijn ogen nog op de hare gericht liep hij achteruit het vertrek uit.

Zodra hij verdwenen was, blies Victoria hoorbaar haar ingehouden adem uit.

‘Wat ben je onbeleefd tegen sir John.’ De hertogin was zo ver-

ontwaardigd dat ze tegen haar tranen moest vechten. ‘Hij probeert alleen maar een vriend voor je te zijn.’

Victoria draaide zich naar haar moeder. ‘U vergist zich, moeder. Hij is uw vriend, niet de mijne.’

En voordat haar moeder daarop iets kon zeggen of de tranen in haar ogen zou zien, rende ze de kamer uit.

4

William Lamb, de tweede burggraaf Melbourne en premier van Groot-Brittannië en Ierland, deed met tegenzin zijn ogen open. Hij had zijn bedienden op het hart gedrukt dat ze hem alleen in noodgevallen mochten storen. Hij keek naar het ernstige gezicht van zijn butler en zag daarna de koninklijke gezant achter hem staan. Zodra hij de zwarte band om diens rechterarm zag, schoot hij overeind.

‘De koning?’

De gezant knikte en overhandigde hem het officiële bericht.

Melbourne keek naar de butler. ‘Koffie.’

Een uurtje later reed Melbourne over Rotten Row naar Kensington Palace. Het zou gepaster zijn geweest als hij met zijn koets was gegaan, maar hij had de avond ervoor te veel gegeten en gedronken, en het ritje zou hem goeddoen. Het was voor hem inmiddels gewoonte geworden om na de tweede fles rode wijn in zijn werkkamer in slaap te vallen, wat zijn humeur de volgende dag niet ten goede kwam. Hij wenste dat hij net als vroeger in slaap kon vallen zodra zijn hoofd het kussen raakte, maar dat vermogen was hij tezamen met zijn huwelijksgeluk kwijtgeraakt.

‘William!’ riep een vrouw vanuit een rijtuig dat de andere kant op ging. Het was Emma Portman, die naast haar echtgenoot in haar coupé zat. Zoals gewoonlijk zag de echtgenoot eruit alsof het hem verbaasde dat hij zonder hulp rechtop kon zitten.

Melbourne knikte naar hen beiden, maar zo makkelijk kwam hij niet van Emma af. ‘Klopt het dat de koning dood is?’